

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, διηθείς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀκηροῦσας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιωτὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίαι . . . . . δρ. 25—	Ἔτησίαι . . . . . Φραγκα 25—
Ἐξαμήνιος . . . . . 14,—	Ἐξαμήνιος . . . . . 14,—
Τετμήνιος 7,50	Τετμήνιος 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἔτησίαι) δολάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ἸΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην αἰουδήστου μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 43

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Α! ἔχι σέ λιγώτερο ἀπὸ δυὸ ὄρες!

Οἱ συμμοριτὲς ἤθεραν ἔτι ἤθελαν. Ἐδῶσαν δὴ—τρεις δεκάδες στὸν κελὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴν βάλει ἀμέσως ἴσκιον γιὰ τὸ γαιτονικὸν καπηλεῖο νὰ τὶς ἐξαρτυρώσῃ.

— Δυὸ ὄρες!.. εἶπε ὁ Φαγάνας. Φτάνουν καὶ περισσεύουν γιὰ νὰ ἐτοιμασοῦμε. Νὰ ἡ ἐκκλησιά, ἔπου ἔαρθῇ νὰ μᾶς συναντήσῃ.

Οἱ τέσσερες σὺντροφοὶ ἄρτησαν τὸ λιμάνι καὶ πῆγαν σ' ἓνα φῆλωμα τῆς ἀκτῆς, ἔπου ἦταν μιὰ μισογκρεμισμένη ἐκκλησιά, μέσα σ' ἓνα στενὸ νεκροταφεῖο. Οἱ τάφοι γαγόνταν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα καὶ τῆ γλόη, ποὺ κότρωσαν παντοῦ ἐλεύθερα.

Ὁ Φαγάνας κατόλιθε ἀμέσως τὴν ἐκκλησίαν, ποὺ μπορούσε νὰ δώσῃ αὐτῇ ἡ τοποθεσία.

— Ὁραία! εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο, εὐθὺς μόλις φτάστανε σ' αὐτὸ τὸ φῆλωμα. Ἐδῶ δὲ θὰ μᾶς ἴδῃ κινεῖς.

Κι' ἀμέσως, σὰν καλὸς στρατηγός, ποὺ ξέρεται νὰ φυλάξῃ τίς θέσεις τοῦ, τοποθέτησε φρουρούς, γιὰ νὰ προῆχον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ὁ Φιδὲς τοποθετήθηκε πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο, βλέποντας πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ Γάτουλας σκαρφάλωσε στὸ παραθύρακι τοῦ καμπαναριοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε σὲ ἀκτῖνα πάντε λευγῶν γύρω του. Ὁ Φρέδος τέλος τοποθετήθηκε πάνω σ' ἓνα δέντρο, ποὺ ἀπ' τοὺς κλάδους τοῦ κινεῖτο ἀνεπαίσθητα φασάδιον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐπιτηροῦσαν. Ἀπ' τὴ σκοπιά του, τὸ παιδί ἔβλεπε ὅλα τὸ μονοπάτι, ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὴν ἐκκλησιόσολαν. Τὸ πρῶτο, ἔπου ἦταν ἀνεκασμένο, ἔγερνε ἀκριβῶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι, ὥστε ἦταν ἐξαιρετὸ παρατηρητήριον.

Ἀφοῦ τοποθέτησε ἔτσι τοὺς φρουρούς του, ὁ Φαγάνας τοὺς παρήγγειλε νὰ τὸν εἰδοποιούν γιὰ κάθε πρόσωπο, ποὺ θῆλεπαν ν' ἀνεβαίνῃ εἰς τὴν ἀκτὴ καὶ νὰ πηγαίνῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ.

Ἰστῆρα ὁ Φαγάνας σκέφθηκε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ γιὰ τὸ βόλο, ποὺ θάπαιζε.

Ὁ βόλος αὐτὸς δὲν ἦταν οὔτε ὁ εὐκολώτερος, οὔτε ὁ πιὸ κίνδυνος.

Αὐτὸς θὰ ὑποδεχόταν τὸν Ἄγγλον ἀπεσταλμένο.

Πῶς θὰ κατόρθωνε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ ἐκεῖνος νὰ τὸν δώσῃ τὸ ἐκατομύριο καὶ τὰ χαρτιά ποὺ ἦταν προωρισμένα γιὰ τὸ Διοσερῆ;

Ἀρχιστὸ νὰ ἐναδιαβάσῃ προσεχτικὰ τὰ χαρτιά, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ πορτοφάκι τοῦ βασιλιά. Ὁ Σφόδρης τὰ εἶχε ὅλα σημειώσει: Τὸν τόπο τῆς συναντήσεως, τίς συνθηματικὰς λέξεις ποὺ θὰ χρῆσιμευαν γιὰ ν' ἀναγνώρισθον οἱ δὴν ἄνθρωποι, τὴν ἀπεδείξη τοῦ Διοσερῆ καὶ ἄλλα μερικὰ πληροφωριστὰ γιὰ τίς δουλειὰς, ποὺ θὰ ἔκαναν οἱ Γάλλοι συνομηῶτες μὲ τὸ ἐκατομύριο τῶν Ἀγγλων.

— Ὅταν λαγαθίσου οἰκίας χαλιέ... (Σελ. 338, στ. δ.)

Ὅταν ὁ Φαγάνας ἐμαθε καλὰ τὸ μάθημά του, σκέφθηκε νὰ ντυθῇ.

Ἐβγάλε τὰ βόδια του καὶ φόρεσε τὸ ἐγκλειτικὸν καρρὲ κοστοῦμι, ποὺ ἦταν μέσα εἰς τὴν βαλίτσαν, μὲ τὸ κόκκινο γιλέκο καὶ τὴν κόκκινον γραβάταν. Χένισε τὰ μαλλιά του, ἔφρινοντας εἰς τὴν μέτη μιὰ χωρίστρα. Κι' ἔτσι ὁ συμμοριτὴς τῆς Μαύρης Μάσκας ἐγίνε ἓνας τέλειος τζέντελμαν.

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ ἄγγλος ἀπεσταλμένος μπορούσε νῆρθῃ.

Καὶ δὲν θάρροσε. Τὰ νερὰ εἶχαν ἀνεβῆ καὶ τὸ πλοῖο θὰ εἶχε ἀράξει.

Ὁ Φαγάνας πῆγε πρὸς τὸν Γάτουλα, ποὺ εἶχε τὴν καλύτερην σκοπιά ἀπ' ὅλων· καὶ τῇ στιγμῇ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν βωτῆσῃ, τὸν εἶδε νὰ κἀν νώημα δεξιὰ καὶ ἄλλο ἀνέβαινε εἰς τὴν ἀκτὴν.

— Προσοχὴ! σκέφθηκε ὁ Φαγάνας. Ὁ ξένος αὐτὸς εἶναι ἢ ὁ Ἄγγλος μας ἢ ὁ βασιλιάς... Ἄς ἐτοιμασοῦμε νὰ ὑποδεχθῶμε εἴτε τὸν ἓνα εἴτε τὸν ἄλλο.

Ὁ κακοῦργος βεβαιώθηκε πᾶς τὸ βεβόλησε του ἦταν γεμῶτα κι' ἔτοιμο εἰς τὴν τρέπη πῦρ καὶ πῦρ καὶ σταβῆ, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιον κάτω ἀπ' τὴν μασχάλην, πρὸς εἰς τὴν ἐκκλησιόσολαν. Δὲν περιτρῆνε πάλιν. Ἀποδοτήσαν βήματα εἰς τὸ χαλικώστρωτον μονοπάτι καὶ ἓνας

— Ὁ Σφόδρης ὤρμησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ... (Σελ. 330, στ. γ.)

τζέντλεμαν, ντυμένος κι' αυτός μ' ένα κοστούμι καρρέ και με κόκκινη γραβάτα, φάνηκε στο φήλωμα.

—Δόξα σοι ο Θεός!.. είπα μέσα του ο Φαγάνας. Ήρθε επί τέλους ο Άγγλος μας.

Με την πρώτη ματιά, οι δύο άνθρωποι γνώρισαν ο ένας τον άλλο και πλησίασαν.

—«Όταν ξαναθίσουν οι πασχάλιες», είπα ο Φαγάνας.

—«Θά φτιάσουμε ένα πουκέτο».

—Οξφορντ Στρίτ 14.

—Ναίγ, όδός Έβλαντζέ 19.

Αφού εξακρίβωσαν ο ένας την ταυτότητα του άλλου μ' αυτές τις φράσεις, άρχισαν να συζητούν. Πρώτος ο Φαγάνας ρώτησε:

—Πώς πηγαίνουν οι εργασίες των Άγγλων συντρόφων μας;.. Εμείς εδώ έχουμε βάλει σ' ενέργεια μεγάλα σχέδια.

—Θά μπορούστε επί τέλους, ρώτησε ο άγνωστος, να ρίξετε τον Ναπολέοντα και ν' ανακηρύξετε Δημοκρατία;

—Ίσως! απάντησε ο Φαγάνας, εάν οι σύντροφοί μας μάς βοηθήσουν, καθώς μάς υποσχέθηκαν.

Ο Άγγλος έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χοντρό πακέτο.

—Οι σύντροφοί της Άγγλίας στέλνουν ένα εκατομμύριο στους Γάλλους καρμπονάρους για νά ενισχυθή το ταμείο τους.

Ο Φαγάνας, χωρίς νά κάμη την παραμικρότερη κίνηση, χωρίς ν' άπλώσει τ' ό χέρι πρὸς τὸ θησαυρό, έλαβε ένα ύφος περιφρονητικό.

—Ένα εκατομμύριο! είπα. Δέ φτάνει ούτε για τὰ παρατηρήματα των έπαρχιών... Τὸ Παρίσι μόνο χρειάζεται περισσότερα, αν εφαρμωστούν τὰ σχέδια, ποὸ σὰς έλεγα πρὸ ολίγου.

Ο Άγγλος δὲν απάντησε. Κοίταξε με προσοχή τὸ Φαγάνα κι' άπότομα ρώτησε:

—Ποιὸς είστε;

—Τὸ ξέρετε, ἀφοῦ σὰς είπα τὸ σύνθημα. Είμαι ὁ άπεσταλμένος τοῦ καρμπονάρου Δισδερό.

—Γιατὶ ὁ άρχηγὸς τῆς έπιτροπῆς τοῦ Παρισιῦ δὲν ἤρθε ὁ ἴδιος;

—Γιατὶ τὸν έπιτηρεῖ ἡ άστυνομία.

Ἡ απάντησή αὐτὴ δὲν ικανοποίησε δλοτέλα τὸν Άγγλο, ποὸ φαινόταν σὰ νὰ εἶχε άμφιβολίες για τὴν ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου ποὸ θὰ τοῦ εἶδνε τὸσα χρήματα.

Βέβαια ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἤξερε τὸ σύνθημα, τὸ κοστούμι τοῦ ἦταν ὁμοιο μὲ τὸ δικό του. Μ' ὅλ' αὐτὰ ὁμοιο ὁ Άγγλος σνομώτης εἶχε κάποια δυοοπία.

—Σὰ ποιά έπιτροπὴ ἀνήκεις; ρώτησε.

—Στὴν άνωτάτη έπιτροπὴ τοῦ Παρισιῦ.

—Στὴν κεντρικὴ διοίκηση λοιπὸν; —Ναί.

—Δεῖξέ μου τὸ μετάλλιό σας.

Ο Φαγάνας δὲν εἶχε προβλέψει τέτοιαν ερώτηση ποὸ, ἄλλωστε, δὲν τὴν εἶχαν προβλέψει οὔτε τὰ χαρτιά τοῦ βασιλιά, οὔτε κἄν ἤξερε πὸς τὰ μέλη τῆς κεντρικῆς έπιτροπῆς ἔχουν μετάλλιο· γιατὸ, μὲ κάποιο δισταγμό, ποὸ δὲν ἔξφυγε τὴν προσοχή τοῦ Άγγλου, απάντησε:

—Δὲν πῆρα μαζί μου τὸ μετάλλιο-μου.

Ο Άγγλος πῆρε σοβαρὸ ὄφρος:

—Σὰ μιὰ άποστολή τόσο σπουδαία, τὸ μετάλλιο ἦταν άπαραίτητο... Μπορεῖτε τοῦλάχιστο νά μοῦ πῆτε τί εἶναι χαραγμένο στὴν κεντρικὴ ὄψη τοῦ μετάλλιο;

Ο κακοῦργος κατάλαβε τὴν παγίδα καὶ δοκίμασε νά τὰ βγάλῃ πέρα με τὴν τόλμη.

—Περιττό νά σὰς τὸ πῶ, γιατί τὸ ξέρετε καὶ σεις καλά, ὅπως κι' ἐγὼ. Ἄλλωστε, δὲν ἤρθεκα δὴ για νά λέμε τέτοιες φλυαρίες. Ἡ άστυνομία μάς παραμάνεθε!.. Ἀς τελειώνουμε. Δόστε μου ὅ,τι ἔχετε νά μοῦ δώσετε για τὴν έπιτροπὴ.

Μὰ ὁ Άγγλος κάθε ἄλλο εἶχε στὸ νοῦ του, παρὰ νά κάμη τέτοιο πράγμα. Ὅπισθοχώρησε άπότομα ένα βήμα κι' είπα:

—Εἶσαι ἕνας λωποδότης!

Κι' ἐνῶ ὁ κακοῦργος ἔχωνε τὸ χέρι στὴν τσέπη για νά βγάλῃ τὸ ρεβόλβερ του, ὁ Άγγλος τὸ σταμάτησε λέγοντας:

—Αν πυροβολήσετε, εἰ φαραδες ποὸ εἶναι καὶ κάτω, κοιτὰ στὴν άκτὴ, θὰ τρέξουν ἀμέσως δὴ πέρα.

Ἡ απειλὴ ἔφερε τὸ άποτέλεσμά της. Ο Φαγάνας σκίφθηκε ὅτι οἱ φαραδες δὲν θάρραδαν νά τρέξουν, μόλις άκούσαν τὸν ποροβολισμό, κι' ἄφησε τὸ πιτόλι του, κοιτάζοντας μ' άπελασία τὸν Άγγλο-ποὸ ἔφευγε ὀπισθοχωρῶντας, μαζί με τὸ εκατομμύριο, ποὸ τοῦ ἔφευγε μέσ' απ' τὰ χέρια του!

Μόλις ὅμως πέρασε ἡ πρώτη έκπληξή, ὁ κακοῦργος ετοιμάστηκε νά τρέξῃ πίσω απ' τὸν Άγγλο, δταν εἶδε ένα θέαμα περίεργο κι' άπροσδόκητο.

Τὴ στιγμή ποὸ ὁ Άγγλος ἔφευγε απ' τὸ χαλικώστερωτο μονοπάτι ποὸ κατέβαινε στὴν άκτὴ, ένα ἄγχο πετάχτηκε με τέχνη από ένα δέντρο, ποὸ ἔγερνε πρὸς τὸ μονοπάτι, κι' ὁ φίλος μας βρέθηκε φυλακισμένος ἐκεἰ μέσα.

—Βοήθεια! φώναξε καὶ κολιόταν στὸ χῶμα, μπερδεμένος μέσα στοῦς σπάρους χωρίς νά μπορῇ νά βγῇ.

Μὰ ὁ Φρέδος, ποὸ εἶχε κάμει τ' ὄρατο αὐτὸ φάρμα, εἶχε κατεβῆ κιόλα απ' τὸ δέντρο του κι' ὁ Φιδέος ἔτρεχε μ' ὄλη τὴ γρηγοράδα, ποὸ εἶχαν τὰ μακρὰ του πόδια. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ

ἀνθρώπος ἐφιμώθηκε καὶ δὲν μπορούσε πιά νά φωνάξῃ βοήθεια.

—Α! ἔκαμε ὁ Φαγάνας πλησιάζοντας. Σ' ἔχουμε στὸ χέρι, δόσπιστο ὀποκιμένο!

—Χάρη στὸ μαθητὴ μου! φώναξε ὁ Φιδέος. Ἄξιζε ὅ,τι πῆς τὸ παιδί αὐτό!.. Εἶδες φάρμα μιὰ φορά;

Ο Φαγάνας, ποὸ δὲ συνείδησε νά κάμη πολλὰ κοπιμένα, άναγκάστηκε νά παραδεχθῇ ὅτι τὸ παιδί εἶχε δεῖξει μεγάλη ετοιμότητα καὶ τέχνη. Ὅταν ἤρθε κι' ὁ Γάτουλας, ἔβγαλαν τὸ συνομώτη απ' τὸ δίχτυ, ἀφοῦ ἐννοεῖται, ἔφρόνισαν νά τοῦ δέσουν χεῖρά καὶ πόδια.

Ἰστέρη ὁ Φαγάνας πῆρε τὸ πακέτο με τὸ εκατομμύριο πῆρε ἀλόμῃ καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ Άγγλου καὶ, ἴκανο ποιημένος, τοῦ είπα:

—Σύντροφε, τώρα πὸς ἔξεπληρώσες τὴν άποστολή σου, δὲν ἔχεις παρὰ νά φύγεις.

Ο Άγγλος, ποὸ τὸ φίμωτρο τὸν ἐμπόδιζε νά μιλήσῃ, κόννησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

—Θά φύγεις;

—Ναί, ἔκαμε ὁ αἰχμαλώτος.

—Απόψε κι' ὄλα;

—Ναί.

Ο Φαγάνας σήκωσε τοὺς ὄμους.

—Ἄλλωστε, είπα, εἶναι τὸ καλύτερο ποὸ ἔχετε νά κάμετε. Τὴν πάθατε... Τόσο τὸ χειρότερο για σὰς! Προτιμότερο νά διατηρήσετε τὴν ελευθερία σας, παρὰ νά προσελκύσετε τὴν προσοχή τῆς άστυνομίας τῆς Α. Μ. τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ εκατομμύριο καὶ τὰ χαρτιά εἶναι πάλι καλύτερα στὰ χέρια μας, παρὰ στὰ χέρια τῆς άστυνομίας.

Δίχως ἄλλο, ὁ Άγγλος παραδέχτηκε πὸς ὁ κακοῦργος εἶχε δίκιο, γιατί ἔκαμε νόημα πὸς ἤθελε νά μιλήσῃ.

Ο Φιδέος τοῦ ἔλεγε τὸ φίμωτρο, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή ἐσθίριζε στὸν κρόταφό του τὸ στόμιο ἑνὸς περιστρόφου. Ο Άγγλος άνάσανε βαθεῖα κι' ὄστερα, μόλις μπόρεσε νά μιλήσῃ, είπα:

—Νικήθηκα... Φιόγω... Σὲ μιὰ ὄρα θάμαι στὸ πέλαγος.

—Θαυμάσια! φώναξε ὁ Φιδέος... Νά ἔνας ἀνθρώπος, ποὸ μπορεῖ κανεὶς νά σονεννηθῇ μαζί του.

Μὰ ὁ Άγγλος είπα:

—Θά φύγω, μὰ μ' ἕναν ὄρο.

Ο Φαγάνας ἔβαλε τὰ γέλια.

—Ὅρα! είπα, αὐτὸς θὰ μάς βάλῃ τώρα ὄρους;

—Ναί, απάντησε ὁ συνομώτης. Σὰς ἀρνίω τὸ εκατομμύριο, ποὸ μοῦ κλέφτατε, δόστε μου ὅμως πίσω τὰ χαρτιά τοῦ πορτοφολιοῦ μου. Δὲν ἔχουν σημασία για σὰς... Εἶναι ένα σχέδιο δολοφονίας τοῦ ἀδιοκράτορος.

Οἱ κακοῦργοι κοιτάχτηκαν, διστά-

ζοντας. Ἐτοιμάζόνταν νά ὀποχωρηθῶν στὴν παράκληση τοῦ Άγγλου, γιατί ὅ,τι τοῦς ἐννοίαζε ἦταν τὰ χρέμματα κι' ὄχι τὰ πολιτικά μυστικά. Τότε ὅμως μπῆκε στὴ μέση ὁ Φρέδος.

—Σύντροφε, είπα, σὰς ζητῶ ἐγὼ αὐτὰ τὰ χαρτιά.

Ο Φιδέος γόρισε ἔαφνισμένος στὸ παιδί.

—Ὁ! Ὁ! ἔκαμε κοροϊδευτικά, μήπως σκοπεῖτε νά γίνεσ πολιτικός;

—Μπορεῖ! απάντησε ὁ Φρέδος... Ἄν νομίζετε πὸς ἔχω κι' ἐγὼ ένα δικαίωμα για τὴ βοήθεια ποὸ σὰς ἔδωκα σ' αὐτὴ τὴν έπιχειρήση, δόστε μου ὅ,τι σὰς ζητῶ.

Ο Φιδέος ἔβγαλε τίς φωνές:

—Τὴν αὐτὰ ποὸ λές! ἄν ἔχεις δικαίωμα. Μὰ βέβαια ἔχεις! Νά τὰ πηλιόγαρτά σου, μὲτ' ὅ,τι μου, χάρισμά σου!

Κι' ἔβγαλε στὸ μαθητὴ του τὸ πορτοφόλι, χωρίς ὁ Φαγάνας κι' ὁ Γάτουλας νά φέρουν τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση.

Μέσω ὁ δυστυχισμένος ὁ Άγγλος δὲν ἴκανοποιήθηκε κ' αὐτὴ τὴ λύση, μὰ δὲν τοῦ ζήτησαν ἐν γινώμη του.

—Ὅταν γὰ σένα, συνομώτη τοῦ γλοκῆ νερό, τοῦ είπα ὁ Φιδέος ἐλπιόνα, ὅτι σὰ πῆμα στὸ πλοιο σου καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσουμε πρὶν μπῆς μέσα.

—Βαί! ἀνάστανε ὁ Άγγλος.

Ἰστέρη ἀφοῦ δὸς ὄρες, ἕνα μικρὸ ἱστιόπορο ἔφευγε μ' ἐνοχλὸ ἀνεμο για τὴν Άγγλία. Στὴν ἐρήμη του, σκεκόταν ὁ Άγγλος καρμπονάρου, ποὸ εἶχε ἀποτύχει τόσο ἄχρημα στὴν άποστολή του.

Οἱ συμμοριτες τῆς Μάρτης Μάσκας, ποὸ τὸν εἶχαν συνοδεύσει, με πολλὴ φιλοφροσύνη, τὸν άποχαιρετοῦσαν ἀπὸ τὸ μῶλο με τὰ μαντήλια τοῦς.

Ὅταν τὸ πλοιο βγῆκε πιά απ' τὸ λιμάνι καὶ χάθηκε στὸ πέλαγος, ὁ Φιδέος δὲν μπόρεσε νά κρατήσῃ τὴ χαρὰ του.

Ἄρχισε νά χοροπηδᾷ, ἐνῶ οἱ φαραδες τὸν κοίταζαν μ' άπορία, καὶ νά κορομμωρᾷ τραγουδιτά:

—Πᾶν τὰ φέμματα! Τὸ εκατομμύριο εἶναι δικό μας! Ο Σφάχτης τὸν ἔχασε τὸ ὄρονο του!

Ἰστέρη ἄρπαξε τὸ Φρέδο κι' ἀναγκάζοντάς τον νά χορεύῃ μαζί του, ἔλεγε:

—Κι' ὄλ' αὐτὰ χάρη στὸ μαθητὴ μου!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, είπα γελώντας ὁ Φρέδος, ὅτι, ἄν καὶ πρώτη φορά ἔπριεα δίχτυ, ἤμως φάρμα καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ'

Ο μικρὸς βασιλιάς

Εἶναι ἡ νόχτα τῆς 25ης Μαΐου, ἡ νόχτα τῆς ἐκλογῆς βασιλιά τῆς Μάσκης Μάσκας.

Ἀπὸ διάφορες μυστηριώδεις εισόδους, οἱ συμμοριτες ἔχουν ἔρθει σὲς κατακόμβες, πὸ ὁ ἀναγνώτες μας

τίς γνώρισαν τὴν ἡμέρα ποὸ ὠδηγήθηκα ἐκεἰ ὁ Φρέδος για νά ὀρκισθῇ.

Για τὸ ἐπίσημο τῆς ἡμέρας, ἡ σπηλιά εἶναι φωτισμένη ἀπὸ διακόσιες κελίπλεον λάμπες, ποὸ ρίχνουν τὸ φῶς τους στὰ γοαίστα κρανάια καὶ τὰ κόκκαλα τῶν τοιχωμάτων.

Τὸ βασιλικὸ τραπέζι εἶναι τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα, ὅπου ἀνεβαίνει κανεὶς με κάμποιτα σκαλιά καὶ ἔπειτα ἔχουν καθήσει ὁ Σφάχτης, ποὸ διατηρεῖ ἀλόμῃ ἐν τίτλο τοῦ βασιλιά, ὁ ὀπαρχηγὸς του καὶ οἱ γοαίματες.

Ναί, ὁ Σφάχτης εἶναι κει, διπλωμένος με τὸν μακρὸ βασιλικὸ μανδύκα καὶ κρατῶντας στὸ χέρι τὸ στολέτο, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐξουσίας του. Εἶναι κει γερᾶτος μεγαλειο καὶ δόναμη, ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς, ποὸ τὸν εἶδαμε νά πικρῆν τὸ μπάνιο του στὸν ὀπόνομο τοῦ Σαιν-Βαλερό.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΚΚΙΑΝΗΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἐκείνο τὸ βράδυ, καὶ τὰ τρία παιδιά ἤθελαν νά κοιμηθοῦν κοντὰ στὸν μπαμπά. Ἄλλοτε ἐκοιμάτο μόνον ὁ Εὐγένιος. Ο Μάριος, ὁ πὸ μεγαλύτερος ἐκοιμάτο στὸ κρεβᾶτι του, γιατί ἦταν μεγάλος. Ο Χαρίλαος, ὁ μικρότερος, ἐκοιμάτο κοντὰ στὴ μαμά, γιατί ἦταν μικρός. Καὶ ὁ μωσάκις, ὁ Εὐγένιος ἐκοιμάτο, κοντὰ στὸν μπαμπά.

Κάθε βράδυ, ἄν ὁ Μάριος καὶ ὁ Χαρίλαος δὲν πρόφθαναν νά κοιμηθοῦν κι' ἄκουγαν τὰ παιγνίδια ποὸ ἔκαναν ὁ μπαμπὰς καὶ ὁ Εὐγένιος, ἄρνιαν τὰ κρεβᾶτια του, κι' ἔτρεχαν νά λάβουν μέρος καὶ αὐτοί. Ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ μωσάκις, ἔπεμναν καὶ οἱ τρις νά κοιμηθοῦν κοντὰ μπαμπά. Γιατὶ;

Διότι αὐριο θὰ ἔφευγε ὁ μπαμπὰς μακριά, μακριά. Γιατὶ θὰ ἔφευγε ὁ μπαμπὰς; Αὐτὸ δὲν μπορούσε νά τὸ καταλάβῃ τὸ μυαλόλι τῶν μικρῶν παιδιῶν του. Γιατὸ εἶναι εὐτοχη τὰ μικρὰ παιδιά, γιατί ἔχουν μόνον καρδιά καὶ ὄχι μυαλό καὶ γιὰτὸ πολλὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς τοῦς εἶναι ἀνεξήγητα.

Καὶ σὰ ἤθελε ὁ μπαμπὰς καὶ τὰ τρία παιδιά του κοντὰ του, γιατί αὐριο θὰ ἔφευγε μακριά, μακριά. Πὸς θὰ γίνῃ ὁ δὸς αὐτὸ τὸ πρᾶμα, ἡ μάλλον αὐτὸ τὸ θέημα, καὶ τὰ τρία νά εἶναι κοντὰ του; Καλά, τὰ δύο μπορούσαν νά πλαγιάσουν τὸ ένα ἀπὸ τὸ ένα μέρος καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄλλα τὸ τρίτο; Καὶ ποῦ θὰ ἦταν τρίτο; Καθῆνα ἤθελε νά εἶναι ἡ πρώτη ἡ δεύτερη, ὄχι ὅμως καὶ τρίτο, νά μὴν ἀκουμπᾷ στὸν μπαμπά! Τὸ πρόβλημα τὸ ἔλυσε ὁ Εὐγένιος. «Εγὼ, μπαμπά, είπα, θὰ πλαγιάσω ἀπένω σου καὶ οἱ ἄλλοι στὰ πλάγια σου». Ἐταί ἔγει-

νε. Ὁ Εὐγένιος ἐπαλώθηκα στὸ στήθος τοῦ μπαμπά, ὁ Μάριος, στὸ δεξιὸ πλάι καὶ ὁ Χαρίλαος στὸ ἀριστερό. Κι' ἔτσι ὁ μπαμπὰς κατράθησε νά κρατῇ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ τρία παιδιά του.

Ἐννοεῖται δεῖ ἕνα κοιμήθησαν, ὁ μπαμπὰς τὰ ἔφερε τὸ καθῆνα στὴ θέση του, χωρίς νά καταλάβουν τίποτε. Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Καὶ ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ μικρότερος κοιμήθησαν με τὸ γλυκὸ ὄνειρο δεῖ κοιμᾶνται κοντὰ στὸν μπαμπά, ποὸ αὐριο θὰ ἔφευγε μακριά, μακριά.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὄλοι ἐξύπνησαν μελαγχολικοί. Ὅθ ἔφευγε ὁ μπαμπά!.. Ὅλα τὸ ἔδειχναν τοῦτο, τὰ δακρυομένα μάτια τῆς μαμάς, ἡ βαλίτσα ποὸ ἦταν ἐτοιμη... Μόνον οἱ περδικούλες, ὅπως ἔλεγε ὁ μπαμπὰς τὰ δύο διδύμα μικρὰ κοριτσάκια του, ἦσαν εὐτυχομένους. Αὐτὰς οὔτε δταν ἤρθε ὁ μπαμπὰς τὸν ἔχαρτέτησαν, αὐτε δταν θὰ ἔφευγε θὰ τὸν ἀποχαιρετοῦσαν. Γι' αὐτὰς ὄλος ὁ κόσμος ἦταν ἡ μαμά.

Ὅταν αὐτὴ ἦταν κοντὰ τους, ἦταν χορητατες, χαροῦμενες καὶ γαλαστές. Ὅταν ἡ μαμά ἔλειπε, ἔστηγαν ἕνα τέτοιο γκουέτο ποὸ καὶ στὸ σπῖτι τῆς θείας Κατίνης νά ἦταν ἡ μαμά, τίς ἄκουγε.

Ἡ ὄρα ἐπλησίαζε. Τὸ σκληρὸ ρολόγι ἔδειχνε τίς ὄρες με τὴν ἴδια ἀδιαφορία ποὸ τίς ἔδειχνε καὶ χθές... Νά καὶ ὁ λούστρου για τὴ βαλίτσα... Ἄχ αὐτοὶ οἱ λούστρου, δταν ἔρχωνται νά πάρουν τὰ πράγματα, μάς φαίνονται σὰν νεκροθάφτες... Ὅλοι ἐκαίνησαν ἔμειναν στὰ σπῖτι καὶ κοιμᾶνται ἡσυχα ἡσυχα... Ἄχ, σκληρὸς περδικούλες, ποῦ θὰ σὰς πονῇ καὶ σὰς, δταν θὰ φεύγῃ ὁ μπαμπὰς!

Ὅλοι τώρα εἶναι στὸ σταθμό καὶ μιὰ ἐλπίδα ἔχουν, νά ἔχῃ τὸ τραῖνο καθοστέρηση... Ἄλλα κι' αὐτὸ τὸ σκληρὸ ἤρθε στὴν ὄρα του... Ὁ μπαμπὰς; στὴ σκάλα τοῦ βαγανοῦ ἀποχαιρετᾷ... Τὸ τραῖνο ἐκείνα... φεύγει... Φαίνονται ἄκομη ἡ μαμά, τὰ παιδιά, ἡ θεία Κατίνη... Χαιρετοῦν ὄλοι με τὰ μαντήλια. Ἡ μαμά συχνὰ διακόπτει τὸ χαιρετισμὸ καὶ σκουρῖζει τὰ μάτια της... Τὸ τραῖνο, γρήγορο τώρα πλέον, ἔστριψε σὲ μιὰ καμπύλη... Ὅλοι ἐχάθησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ μπαμπά.

Ὅταν ἀκούῃ ὁ Χαρίλαος τὸ τραῖνο νά σφυρίζῃ—ἔγραφε ἡ μαμά στὸν μπαμπά—λέγει «θὰ τὸ κοτώσω, μαμά, τὸ ταῖνο» —γιατὶ, παιδί μου;» τὸ ρωτᾷ. «Γιατὶ μάς πῆς τὸ μπαμπά!»

Καὶ ραντίζει με δάκρυα ἡ μαμά τὸ γράμμα, ὅταν τὸ γράφῃ. Καὶ ραντίζει με δάκρυα ὁ μπαμπὰς, τὸ γράμμα, δταν τὸ διαβάσῃ.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΟΛΟΙ

Γερνός τόσο καιρό και ποτέ δεν κοιμάσαι, σε κοιτώ και θαρρώ κουρασμένο πώς θάσαι.

Τόσο χρόνια πιστό μας χτυπούσες την ώρα, στάσου κι' ένα λεπτό για ξεκούραση τώρα.

Νά σταθώ! Τότε πιά, πές μου, ποιός θά σημαίνει πές μου, ποιός θά χτυπή πώς η ώρα διαβαίνει;

Τη δουλειά μου αγαπώ και στον τοίχο εδω πάνω, θά μετώπ, θά χτυπώ όσο που νά πεθάνω.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣ ΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΑΧΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

Ο Ταχυδρομείο μου έφερε σήμερα ένα γράμμα καταπληκτικό. Ο φίλος μας Γάιος Γράκχος μου παραγγέλλει να νοθεύσω τους...

στασια, που εύκολα πολεμάται και γιατρεύεται!

Εμμεσα λίγες στιγμές μάνοιχτό σόμα. Έπειτα γέλασα όπως γελάτε τώρα και σεις. Έπειτα όμως άρχισα να βλέπω μπροστά μου όλους αυτούς τους μικρούς πουλούκους...

—Ναι, ναι, Σας το λέγω εκ πείρας. Δοκιμάστε και θα ιδείτε. Από την ημέρα εκείνη, ο Ζολά...

θέλουν να καθήσουν, όταν οι σύντροφοι έχουν όρεξη ακόμα να τρέξουν. Ίδρώνουν ιδρώνα και ξεφορτώνουν...

Όποτε τα δυστυχισμένα αυτά παιδιά είναι άρρωστα; Κι' η τόσο ενοχλητική υπερταρξία τους γιατρεύεται; Κι' η γιατρεία εξαρτάται μόνο από τη θέλησή τους; —Ναι! άπντο άδίστακα ο Γάιος Γράκχος, που σπαρδάει, καθώς φαίνεται, γιατρός Φτάνει, λέει, να μην τρώνε ξύγκια, ψωμιά, βούτυρα, να κινούν διαίτα, γοιμαστική και περιπατούν πολλές ώρες την ημέρα...

Και θυμολογώ μια παλιά ιστορία με τον Αιμίλιο Ζολά το μεγάλο μυθιστοριογράφο της Γαλλίας. Νέος ακόμη, ο Ζολά ήταν φοβερά παχύς κι' επέχαινε από μέρα σε μέρα. Αυτό ένοχλόσε πολύ και τον ίδιο και τους άλλους...

—Όχι! τι κακό που είναι το πάχος! Τον άκουσα ένας κήρυξ, διπλά του, άρκετά ισχυρός, τον λυπήθηκε και τού είπε: —Κόρη Ζολά, να σάς δώσω μια συμβουλή: Θάλατε ναδυνατίστες; Μην πίνετε ποτέ νερό!

—Ναι, ναι, Σας το λέγω εκ πείρας. Δοκιμάστε και θα ιδείτε. Από την ημέρα εκείνη, ο Ζολά...

γαινε βέβαια τσίρος, αλλά ούτε κι' ο Ιπποπόταμος που κινδυνεύει να κολυμπήσει. Το ναρό λοιπόν ένα. Οι παχείς δεν πρέπει να παραπίνουν και, αν μπορούν, καλύτερα να μην πιουν τίποτα. Έπειτα τα ζυμαρικά, τα μακαρόνια, οι πάντες και οι ψωμοτύλακες...

Ας βάλουν ελη τους τη θέληση οι παχείς κι' όλοι τους την επιμονή να τρώνουν αυτά όλα. Κι' αν το κακό τους γιατρεύεται, θά γιατρευθώ. Αν πάλι είναι αγίαρροστο, — γιατί είπαμε πως είναι κάποτε, — θά φανή κι' αυτό και τότε κι, άνει επιμονή, ας κάνουν βεβαιό. Το βέβαιό είναι πως το υπερβολικό πείξι; είναι δυσάρεστο, κί όποιος έχει τσίση, πρέπει να την πολεμήσει. Προσοχή όμως να μη φθάσει στο άλλο άκρο, γιατί εδω είναι που εφαρμόζεται το μέτριον άριστον.

Το ανθρώπινο σώμα πρέπει να είναι μέτριον ούτε πολύ πειρό, ούτε πολύ ισχνό. Να έχη δηλαδή όσο ελιό χρειάζεται απολύτως για τη λειτουργία του πρώτα και για την ωμορφιά του κατόπι. Το λιγότερο, ή το περισσότερο, βλάπτει και τα δύο. Κι' όπως οι παχέες πρέπει να κινούν διαίτα για να λιγνεύουν, έτσι κι' οι ισχνοί, οι αδύνατοι, πρέπει να τρώνε καλά για να δυναμωθούν. Αλλά και στη μία και στην άλλη περίπτωση, ας αποφεύγουν τα γιατρικά και... τα γιατροσόφια. Έξω μερικά χοντρά κορίτσια, που για να δυνατίσουν, κινούν... εδω! Α, όχι, αυτό βλάπτει. Το πολύ-πολύ μόνο στο θυμό του μπορεί κανείς να πινη εδω.

Αλλά τι βλέπω; Όριστε! ο Γάιος Γράκχος μ' έκαμε σήμερα και γιατρό! Ας σταθώ ως εδω, παιδιά μου, μην βρώ κανένα μελά. Δεν πήρα, έβρετε, ακόμη την άδεια μου...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Για κίλο που κάνει Χορμή αν δαπανήσης, Μη θύοις από χένεις Και μετανοήσης. Συλλογίσου μόνο Ποιά χαρά χαρίζεις Σ' άλλους, που τον πόνο τους ανακουφίζεις. ΟΗΕΡ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστορημα από ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ' (Συνέχεια)

—Ναι, και μάς κάνει και πληρώνει τόσα άλλα, άποκριθηκε ο Δουμπούκ, που πήρε άσχημο ύφος στο άκουσμά της. Έταιρίας. Λοιπόν, πόσο είναι...

—Μπορείς να πληρώσεις; —Έξαρτάται είναι μεγάλος ο λογαριασμός; —Μπα, ούτε δύο άράδες.

—Καλά, μα τι γράφουν αυτές οι δύο άράδες; —Να, γράφουν πως ο Δουμπούκ δεν θ' ανακατευθώ με την άπεργία δύο μέρες.

—Είναι πολλά. Πολύ ακριβά, γιατρέ. Θα μου κάμετε έκπτωση τα τρία τέταρτα τουλάχιστο.

—Α! όχι. Παραδέχομαι για τα μισά, τέλος πάντων, γιατί είσθε ο πρώτος μου πελάτης. Θα μείνετε όμως ελη την ημέρα χωρίς να το κουνήσετε απ' εδω. Έχω το λόγο σας; Είναι σαν να ποδή πως το χέρι σας έχει γιατρευθώ πριν βγείτε από εδω.

Ο Δουμπούκ κίνησε το κεφάλι του και είπε αποφασιστικά. —Έχετε το λόγο μου.

Το κακό όμως είχε γίνει πά και κάτω, στο πηγάδι. Οι άπεργοι είχαν κατορθώσει να σβύσουν τις φωτιές των καζανιών κι' έτσι οι μηχανές σταμάτησαν.

Άπεργία τώρα κατ' ανάγκην; Η Διονυσία ξαναγύρισε στο πηγάδι γιατί δεν ήξερε αν για όλους είχε σταματήσει ή δουλειά.

Βρήκε την Τρουσέτ ο' έναν έρεθιστό άπερίγραπτο και άπελπισμένη που δεν έβρισκε τον Δουμπούκ. Όταν είδε τη Διονυσία να ξαναγυρίζει ήσυχη και άπαρηχη, γίνηκε έξω φρενών, μολονότι δεν ήξερε τί είχε κάμει. Πήγε μπροστά της και της είπε τριβώντας τα χέρια με χαρά:

—Δεν υπάρχει φόβος να λερώσης την ποδιά σου στο καθάρισμα σήμερα, έννοια σου!

Η Διονυσία όμως ήθελε να ιδη με τα μάτια της αν όλα είχαν σταματήσει και έκανε ένα βήμα κατά τη σάλα.

—Μά δεν δουλεύουν σήμερα σου λέω! της φώναξε άμέσως ή Τρουσέτ, που, μαζί μ' άλλους, μπήκε μπροστά της για να την εμποδίσει να προχωρήσει.

—Ούτε για τους άλλους έχει δουλειά, ούτε για τους μισερούς! Τάκους; —Λοιπόν, την ώρα του τρεπαζιού, το βράδυ, θα τους κάνουν, να σπάσουν τα κεφάλια τους στο ταβάνι, όπως λέγει ή Τρουσέτ. Και έβρετε, θα φυλάξουν δόλφιν από το σπίτι, για να βρούμεν ποιός βγαίνει και ποιός μπαίνει.

Και η Διονυσία, δλόχαρη που δεν έχασε ούτε τον καιρό της, ούτε το ήμερομίσθι της, διαπέρσει την αόλη και πήγε ίσια στη σάλα του καθαρισματος. Έκει, το γλυκό βλέμμα της Ασα; που αντίκρισε πρώτο-πρώτο, την ησυχασμένη άμέσως, την έκαμε να πρηθ θάρρος ανάμεσα σε τόσες άγνωστες, έδυοχι-

—Αν δεν έχη δουλειά εδω, έχει όμως άλλος, άποκριθηκε ή Διονυσία, δείχνοντας κατά το Λάνς με το κεφάλι.

«Το σπίτι μας είναι πολύ πιο κοντά στο πηγάδι του Κοντέ, παρά στο Κουμπερ, έλεγε μόνη της, θά πάγω να πιάσω δουλειά εκεί».

Κι' άποφεύγοντας νύκτακτεσθώ με τους άπεργούς, πήρε το δρόμο και γύρισε στο Λάνς.

Όσοις άπαντόδοσ στο δρόμο, ελοι ήταν ταραγμένοι και μόνο για την άπεργία μιλούσαν.

Εκείνη όμως δεν άκουγε τίποτα, προχωρούσε ίσια το δρόμο της και τράβηξε ίσια στο πηγάδι, όπου δούλευε και ο πατέρας της.

Όλα γύρω ήταν ήσυχα. Ποιός θά στώλετε, πως τρία χιλιόμετρα από μακριά, γύρω σ' ένα όμοιο άνθρακωρο-

σμένη αυτή για την άποφασή της ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ' Συνέχεια

Όταν ή Δέα είδε τη Διονυσία, της έστειλε από μακριά ένα φιλικό χαιρετισμό. Ο έπιστάτης που τον είδε, έτοποθέτησε τότε τη Διονυσία κοντά της, λέγοντας:

«Από γνωρίζετε, θά είστε καλύτερα μαζί.» Η Διονυσία το ευχαρίστησε και άρχισε τη δουλειά.

—Τι έστύχια, να σε βρω εδω, είπε ή Δέα σοβαρά. Έχω να σου πω. Όχι όμως εδω. Το μεσημέρι, όταν θα τρώμε.

—Θά μου πής για την άπεργία χωρίς άλλο, ρώτησε ή Διονυσία. —Κατι σοβαρότερο, αλλά σιωπή τώρα.

Το μεσημέρι, όταν τα δύο κορίτσια άναψωσαν στην τραπέζια, ή Δέα είπε:

—Έβρετε, θά γίνουν σπουδαία πράγματα. —Αλήθεια; —Για τοδέ Μπεκκάρ τώρον. Φαίνεται πως ο κ. Μπεκκάρ άρνήθηκε την άδίκη που ζήτησαν οι εργάτες και γι' αυτό θά... θά τοδ βάλουν δυναμίτη.

—Δυναμίτη; που; πως; πότε; —Α! θά την πάθη αυτός. Και ή εικόμνειά του.

—Μά πού; —Να, στο σπίτι του, άπόψε. Κι' αυτή τη φορά, λέγον, θά θά τους ξεφορμή.

—Πες μου τα όλα, Δέα! Σ' ευχαρίστω που με είδοποιείς.

—Εγώ, έβρετε, δεν με μέλλει καθόλου για τους Μπεκκάρ. Αφίνω και άποροθώ να μά; αλέχη το ήμερομίσθι. Μά λυπούμαι τη Ζερμαίν. Δεν είναι κακιά και ελοι την αγαπούν.

—Μά γύρισε από το Παρίσι; —Βαδία. Και οι άπεργοι το έβρουν. Γύρω σε φέε βράδυ με την ξαδάλη της που είναι λίγο λιμώστη, κουρασμένη. Και ή Κορσί Μπεκκάρ. Ακόμη και ο γιός τους, ή μηχανικός, θά είναι εδω και κείνος άπίψε, γιατί είναι Σάββατο.

—Λοιπόν; —Λοιπόν, την ώρα του τρεπαζιού, το βράδυ, θα τους κάνουν, να σπάσουν τα κεφάλια τους στο ταβάνι, όπως λέγει ή Τρουσέτ. Και έβρετε, θα φυλάξουν δόλφιν από το σπίτι, για να βρούμεν ποιός βγαίνει και ποιός μπαίνει.

—Δεν δουλεύουν σήμερα, σου λέω! (Σελ. 341, στ. α')

—Αν δεν έχη δουλειά εδω, έχει όμως άλλος, άποκριθηκε ή Διονυσία, δείχνοντας κατά το Λάνς με το κεφάλι. «Το σπίτι μας είναι πολύ πιο κοντά στο πηγάδι του Κοντέ, παρά στο Κουμπερ, έλεγε μόνη της, θά πάγω να πιάσω δουλειά εκεί».

